

ש ק ע ר ש ק

רה אחת. בעמוד זה מגיש אל-מגור פארודיה על אותו שיר, ב-סגנון של חמישה משוררים ידועים.

בשבוע שעבר פירסם „העולם הזה“ שיר של דן אלמגור, מתוך-סידור הפורים של „שלושה בסי-“

ושתורת

מאת אהרון אמיר

על מות לבעל.
על מות.
צועה אועק:
אלו לבעל!
כבתולה חוגרת שק.
בחרצובות רוחק,
ברתוקות בוחק,
בשתוקות נוחק,
בנתוקות שיתק.
כי
שק.
כי שק חבק
חזה תנופה.
כי שק דבק
לנרד גופה.
כי שק נבק
אשכר צופה.
כי שק שבק
כערופה.
כחרופה.
אבק.
הלילו לושתי.
ושתורת.
אסתר. אסתורת.
שיגל אחשורוש.
דודים. קדישה לבעל.
כמוש.

ידו של קוץ

מאת יל-ג

ושתי, או ושתי, מי ידע חייכי?
בערב תבואי, ובבוקר תלכי.
כשה לעקדה תובלי לגבר
בידי הסריסים, המה עס-לא-אבר.
ושתי, חוט של גועם משוך עליה.
כי בעולת-בעל היא ולא עוד בבחוליה
יש לנו רק עדות נאמנה אחת:
הפאה הנכרית על הקרחת.
ומרדכי, איש משכיל ויודע ספר,
אדם בצאתהו, לבוש שק ואפר.
ותראה ושתי השק על גופימו,
ותקח שקימו, ותישקימו.
ואולם, שוד ושבר! הרב דמתא
קוץ נעץ בשק, הרב בן-המדתא.
ובחבוק המלך אשתו, היפה בארץ,
בא הקוץ בבשרימו, ויקרא: אויה, קרץ!
אה, ידו של קוץ היתה במעל.
ותשכל ושתי יחדיו גם חיים, גם בעל.
כי ושתי למצולות-ים הושלכה,
ומרדכי לבין שיני אריות, סתם-ככה.
ויקה אחשורוש, ויבחר באסתר,
ויאמר לה: „הי לי אשתי!
אשקא דריספק חרב בתיר!
וא... שקא דפריס טבעה ושתי.“

הבריכה

מאת ח. נ. ביאליק

עוד יש ערים נכחדות בתפוצות הגולה
בהן יעשן במסתרים נרנו הישן.
קומו, תועי מדבר, למסיבה הגדולה
שעורך אחשורוש בעיר שושן.
אכן, חציר העם, מלא ניקלה וראש.
ושממיות-יגון חוטי יתמות טחתי.
אך נשף מפואר עורך אחשורוש,
והשתיה כדת, מכוס בין חרבות.
ואם הררי נשף עלינו נערמו לתפארה,
מי בז ליום קטנות? הגנו ועלינו בסערה.
מנהג חדש בא למדינה,
שמלת שק וכתונת פסים.
על כן ושתי העדינה
ביקשה עזרת הסריסים.
אך עם הסריסים יבש היה כעץ.
לא לשוא קורא המן... קוצץ בן קוצץ.
אל יפול רוחכם, סריסים מתאוננים,
קומו שכס אחד לעזרת המלכה.
במה? אל תשאלו! באשר תמצאו.
אמנם בחורבות לבבכם המזווה נפסלה,
אך אין בודקים בשעת הסכנה.
סריס אחד ניסה, אבל...
צנח לו זלול.
רק מרדכי מצא עצה קולעת:
אם יש את רצונך לדעת
היכן תמצאי שק מן המוכן —
לבית המדרש סורי, הישן נושן.
ותלבש ושתי שק.
והמלך צעק:
גחך הפך ציץ-מרן!
כי סיסמאת הריהי כך:
חזה, לך ברח!
וגם שני ענקים נאדרים בחייל
ניראים בתוכו כ... גמדי ליל.
השמש זרחה, השיטה פרחה, וושתי צרחה:
שריים, בקשו רחמים עלי!
היה היתה ושתי וראו — הופ — איננה עיד.
כי הופלה למים.
והמלך צרח לאסתר תכולת-העיניים:
„התדעי בשל מה אהבתי?
אני אהבתי בשל... תפוחים.“

פרגש החשף

מאת נתן א.

עד הודו.
והמלך יכעס, ויחרוק שיניים.
ויכה את שריו במכות מצרים.
ואולם מרדכי, בזוית של פונדק,
סב ישב, סב קשיש וסימפטי,
חשתי תראה את שקי, ותצעק:
„אחריקה!“
(כלומר: „מצאתי!“)
ישמחו עניים, ומשורר החצר,
הידוע בכל פרס,
חיש ינציח הכל בטורי-פאר
(ויזכה, כמובן, ב... פרס).
או תלבש המלכה את השק מיוטא,
אך המלך, נרגו, יעלה עשן.
והמן יורקנה, כדינא מלכותא,
לנהר, בו כובסות בנות שושן.
או תשאל המלכה, שטופת „אמה“ ו„קסם“,
ותשאל: „בשל מה?“ והמלך יצעק.
„כי במקום להרגיש את מרגש החשף,
נאלצתי לראות... חתול בשק!“
ואם ושתי טאבולה ראסה —
הנני ואבחר ב... הדסה.“
ויקרא ששגזו: „האספו בהמון,
כל יפות החזה והברך.
חברים, לחיי פילגשי ההרמון!
לחיי הבתולות שבדרך!“
ואסתר תצטחק. כי לבה לה ניבא
שהשאר יסופר כבר ב... לילה הבא.

והארץ תידום. וקליע כבליסטי
ירחף (ביפ-ביפ) על פרס ומדי.
ובחזן כוכבים. לילה קר, מידל-איסטי,
ויכין אחשור גארדן-פארטי סנוביסטי,
ויקרא:
„המלכה — אלי!“
היא לטקס תיכון, המלכה (מלך, שורה!).
אך המלך יקרא, וקולו תובעני:
„בואי חיש, והראי נא יפי הפיגורה,
את ה — — — — — וה — — — — —
(מחיקות הצנזורה)
וה — — — — — האחד אין שני.“
„ברצון“, היא תמסור לסריס החיור.
„ברצון גם אדגים, גם ארקודה.
אך הבן, אחשור,
כי עוד אין, אחשור,
כי עוד אין לי השק, אהלה-מודה.“
„כי השק הלוח.
כל גבעה הוא ישפיל לי.
כי השק הלוח
הוא מאד שקי סאפילי.
ועל כן, ללא שק כריסטיאן-דיורי,
לא אברא.
מצטערת.
סוררי!“
או המלך יצעק, ותפרוץ מהומה.
יקפצו סריסים ויקודו.
ותחפש האומה. ותבקש האומה.
אבל שק שכזה משום מה, משום מה,
לא נמצא
מני כוש

סתק... ..

מאת אברהם שלונסקי

שושן אחשורית. הילולא מפולגשת.
ירח מכורסם, כרות כסריסים.
וושתי פרתמית באין אונס דורשת:
„הו, הלבשוני כתונת הפסים!“
ירח ששגזו. פתשגן אלוה.
ושתי לבשה השק, הילילה, עזאול.
כי בלבוש-השק גם הררי גלבוץ
הופכים שטוחים כעמק יזעאל.
וכמו תבור, אלי, לשק הוטלה היא פנימה.
כי העגוב הפך מישור, הדין נחתם.
על כן יגון שירי, פייסן של אבא-אמא.
ושתי,
אשתי,
אשתו,
איש טוב,
איש תם,
תם,
סתם.